

‘સન્નારી’ માટે મુખપૃષ્ઠ તસ્વીર, પ્રતિભાવ, સૂચનો વગેરે ઇ મેઇલ પર પણ મોકલી શકો છો

વાચકો, આપ તમારા પ્રતિભાવો, ‘સન્નારી’ અંગેનાં કોઈ સૂચનો, ‘સન્નારી’ને અનુરૂપ કોઈ પણ લખાણ અને મુખપૃષ્ઠ તસવીર નીચે આપેલા ઇમેઇલ એડ્રેસ પર પણ મોકલી શકો છો. આ ઉપરાંત તમે મોકલતા આવ્યા છો એમ પત્ર દ્વારા તો કંઈ પણ મોકલી જ શકો છો. તમારી સરળતા માટે આ વધારાની સુવિધા કરવામાં આવી છે.

■ વાચકોને ખાસ વિનંતી કે પોતાનું લખાણ ટૂંકાણમાં જ મોકલે. ઘણા વાચકોનું લખાણ લાંબુ હોવાથી પૂરતો વ્યાય આપી શકાતો નથી.

■ તમારી તસવીર ઊભી ફ્રેમમાં, બેકગ્રાઉન્ડ પ્લેઇન અને અવનવી અદામાં હોવી જરૂરી છે. આથી એકલાં નાના બાળકોના ફોટા મોકલશો નહીં.

■ તમારી તસવીરની ઇમેજ સાઇઝ ૮” x ૧૨” હાઇ રેઝોલ્યુશન ૩૦૦ DPIમાં મોકલશો જેથી એન્લાઈ કરતી વખતે મુશ્કેલી ન પડે અને ફાઇલ સાઇઝ ૧૦MB થી વધુ હોવી જોઈએ નહીં.

■ તમારા ફોટાગ્રાફ અને લખાણ સાથે તમારું નામ, સરનામું, કોન્ટેક્ટ નંબર લખવાનું ભૂલશો નહિ.

-સંપાદક

Email: sannari@gujaratmitra.in

સપ્તાહની તસવીર

‘સન્નારી’ના મુખપૃષ્ઠ પર પ્રકાશિત થયેલી તસવીર પલ્લવી જીતેશ મોદી (પાનવાળા)ની છે. પલ્લવીબહેનને કુકિંગ, ટ્રાવેલિંગ, ગાર્ડનિંગ અને મ્યુઝિકનો શોખ છે.

પ્રિય સન્નારી

કેમ છો?

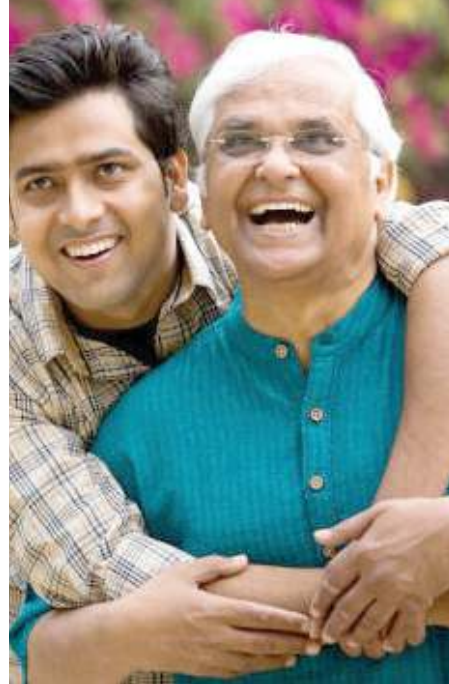
ગણપતિવિસર્જન કેવું રહ્યું? ઘણી વાર મનમાં પ્રશ્ન થાય કે આટલા બધા તહેવારોની ઉજવણી માટેનો સમય અન્ય દેશોનાં લોકોને મળતો હશે ખરો? દસ દિવસ ગણેશોત્સવ - શ્રાદ્ધ અને ૧૦ દિવસમાં પાછી નવરાત્રિ. નવરાત્રિ પૂરી થશે ન થશે ત્યાં દિવાળીની તૈયારી શરૂ. ઓલિમ્પિકમાં ભલે આપણે મેડલ નથી જીતી શકતા પરંતુ ‘ફેસ્ટીવલ સેલિબ્રેશન’માં મેડલ અપાતો હોય તો આપણને ચોક્કસ મળે. જો કે ક્યારેક એવું પણ લાગે કે આ તહેવારો જ સામાન્ય માણસને સમસ્યાઓ સામે ટકાવી રાખે છે. હજારો પ્રશ્નો હોવા છતાં એ તહેવારોમાં ઈન્વોલ્વ થઈ શકે છે.

શ્રાદ્ધ શરૂ થતાંની સાથે જ પૂર્વજોનું તર્પણ શરૂ થયું. શ્રાદ્ધ પાછળનાં વૈજ્ઞાનિક અને ધાર્મિક કારણોની ચર્ચા આપણે નથી કરવી પરંતુ સંસ્કાર, સભ્યતા અને માતૃદેવો - પિતૃદેવોની સંસ્કૃતિની વાતોને છોડી માતા-પિતાનું સન્માન સાચવીએ તો ઘણું છે. ન્યુકિલયર ફેમિલી સમયની માંગ કે સંતાનોની મજબૂરી હોય શકે પરંતુ અલગ રહીને પણ પ્રેમ-સન્માન- આદર, જરૂરિયાતની પૂર્તિ કરી જ શકાય. શહેરની બહાર રહો કે શહેરમાં અલગ રહો દિવસમાં એક વાર વિડિયો કોલ કરી શકાય. આંતરે દિવસે મળવા જઈ શકાય. એમનાં જીવતાં પ્રોપર્ટીમાં ભાગ ન મંગાવ, એમને કટુ શબ્દો દ્વારા ઉતારી ન પડાય, એમની ખાણી-પીણી, દવા-દારૂનું ધ્યાન રખાય, વર્ષમાં એકાદ વાર સાથે ફરવા જવાય કે તહેવારો એકબીજાને ત્યાં જઈને ઉજવાય... અલગ રહીને પણ આટલું કરશો તો માતા-પિતાને સાચું તર્પણ કહેવાશે. બાકી પૂર્વજો કે માતા-પિતા કોઈને નડતાં નથી અને મુક્તિ માટે તેઓ સંતાનોનાં શ્રાદ્ધનાં ઓશિયાળાં ન હોય શકે. સન્નારીઓ, ધાર્મિક- સામાજિક રીત-રિવાજોમાં દરેકની પોતાની માન્યતા-શ્રદ્ધા હોય શકે પરંતુ મૂળભૂત નૈતિક ભાવનાત્મક ફરજો કે લાગણીથી છોડો ફાડીને આવાં વિધાનો કરવામાં આવે તો એનો કોઈ અર્થ સરતો નથી. ‘જીવતા જોવાના નહીં ને મર્યા પછી રોવાના’ એ આત્મવંચના સિવાય બીજું કશું

નથી. શું માનવું છે તમારું?

સન્નારીઓ, આજે આંતરરાષ્ટ્રીય શાંતિ દિવસ છે. આજે પ્રેમ-પૈસા-પ્રસિદ્ધિ અને પદ કરતાં પણ જો કોઈ સૌથી મોંઘી વસ્તુ હોય તો તે શાંતિ છે.

માત્ર બહારની દુનિયામાં કે પરિવારમાં જ નહીં પરંતુ ભીતર પણ અશાંતિ છે. સ્પર્ધા-સરખામણી, ઈર્ષ્યા, જીતનું ઝનૂન અને વધુ ને વધુ મેળવવાની લાલચને

કારણે આપણી શાંતિ છીનવાઈ ગઈ છે. ઘણી વખત ચૂપકીદીને આપણે શાંતિ માની લઈએ છીએ પરંતુ એ તો તોફાન પહેલાંની શાંતિ છે. જો કે દુનિયામાં દરેકની અશાંતિનાં કારણો અલગ-અલગ છે. કોઈને આગળ વધવું છે, હોંશિયારી છે પરંતુ રસ્તો નથી મળતો. મહેનત અને સંઘર્ષ છતાં ફળ મળતું નથી તેથી મન અશાંત છે, ભગવાન પ્રત્યે-નસીબ પ્રત્યે અને આખી દુનિયા સામે મનમાં ગુસ્સો છે. કોઈને પોતે જે ઈચ્છવું છે તે બધું જ મળ્યું નથી પરંતુ એની નજર એમની તરફ છે જેણે વધુ મેળવ્યું છે તેથી મન દુઃખી છે. સુખ હોવા છતાં એને એ માણી શકતો નથી. કોઈ ખરું-ખોટું-ઊંધું-ચતું કરવામાં ખોટે રસ્તે ચઢી ઉપાધિ વ્હોરે છે, કોઈનું શરીર રોગનું ઘર છે તો કોઈને સંતાન-જીવનસાથીનું દુઃખ છે એટલે મન વ્યગ્ર છે. કોઈનો ઈગો તો કોઈનો ગુસ્સો સતત ફૂંકાડા માર્યા કરે છે. આવી વ્યક્તિ પોતે તો શાંતિ નથી મેળવતી પરંતુ અન્યના મનને પણ અશાંત કરે છે. કોઈ કડવું બોલીને તો કોઈ કડવું સાંભળીને અશાંત છે, કોઈ બેવફારીથી પીડિત છે તો કોઈને કશુંક ગુમાવવાનો ડર છે. આ ડર, પીડા, અહમ-ઈર્ષ્યા-મહત્વાકાંક્ષા માણસને અંદર-બહાર ઉધામા કરાવે છે જેથી મન સતત ઉચાટ-ઉદ્વેગ-તનાવ- આકોશ કે હતાશા અનુભવે છે.

સન્નારીઓ, આમ જુઓ તો જિંદગી છે તો ડર-દર્દ-આકાંક્ષા, માન-સન્માન જેવી બધી જ લાગણીઓ રહેવાની. એના વિનાની જિંદગી તો સાકર વિનાની ચા જેવી ફિક્કી લાગે. જિંદગી બેરંગ-બેજાન લાગે તો પછી શાંતિ મેળવવી કઈ રીતે? સાચું કહીએ તો આ પ્રશ્નનો જવાબ આપવો અઘરો છે. આજના સમયમાં શાંતિ એ સાધના છે. બધું મળ્યા પછી પણ શાંતિ મળવી મુશ્કેલ છે. હા, મનને નેગેટીવ લાગણીથી મુક્ત કરી શકીએ, બીજાનાં સુખથી ઈર્ષ્યા અનુભવવાનું બંધ કરી શકીએ.

ઈચ્છાઓ આકાશ જેટલી રાખીએ પરંતુ ધરતી પર જે મળે એમાં ખુશ રહીએ, જે મળે એને પ્રભુનો પ્રસાદ ગણીને સ્વીકારીએ, કર્મની- નસીબની અને પુરુષાર્થની થિયરીને સમજીએ, જીભ પર કાબૂ રાખીએ, હંમેશાં અપેક્ષા રાખવાને બદલે બિનશરતી કોઈના માટે કશું કરીએ, પોતાની લાગણીને, અંદરના ઉત્પાતને જાણીએ-સમજીએ અને એને સાચી દિશા આપીએ તો કદાચ પ્રશ્નો વચ્ચે પણ મનને શાંત કરી શકીશું અને શાંત મન જીવનમાં માત્ર ભૌતિક જ નહીં આધ્યાત્મિક પ્રગતિ પણ કરી શકે છે.

સન્નારીઓ, આમ તો આખા વિશ્વમાં યુદ્ધ-ત્રાસવાદ, લડાઈ-હુસાતુંસી ચાલે છે. આખું વિશ્વ ભડકે બળે છે. એકાદ ન્યૂઝ પણ આપણા મનને વિચલિત કરી દે છે પણ આખી દુનિયાની શાંતિ માટે આપણે પ્રાર્થના જ કરી શકીએ પરંતુ આપણી - આપણા પરિવારની શાંતિ માટે મનને, સ્વભાવને અને ઈચ્છાઓને અવશ્ય કેળવી શકીએ. હા, શાંતિ મુશ્કેલ હૈ કિન્તુ નામુમકિન નહીં હૈ.

શું માનવું છે તમારું?

- સંપાદક

